
ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΜΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

Φάνης

Τετάρτη 16 Ιουνίου 1918

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Σήμερα συζητούσαμε με τους συμμαθητές μου να πάμε όλο το καλοκαίρι διακοπές στο βουνό μόνοι μας. Νομίζουμε πως είμαστε αρκετά μεγάλοι για να επιβιώσουμε εκεί, παρόλο που οι γονείς μας πιστεύουν το αντίθετο. Ο Αντρέας προσπαθεί να τους πείσει. Ελπίζω να τα καταφέρει, γιατί το θέλουμε πολύ...

Σάββατο 19 Ιουνίου 1918

Καλό μου ημερολόγιο,

Έχω να σου πω ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ ευχάριστα νέα. Ο Αντρέας τελικά έπεισε τους γονείς να μας αφήσουν να πάμε στο βουνό με τη συνοδεία και τη βοήθεια του κυρ Στέφανου. Είμαι πολύ ενθουσιασμένος! Ετοιμάζω τώρα τα πράγματα μου και φεύγουμε το πρωί.

Το ταξίδι μας αρχίζει...

Κυριακή 20 Ιουνίου 1918

Ξεκινήσαμε πολύ πρωί. Συναντηθήκαμε με τα παιδιά και τον κυρ Στέφανο στην πλατεία. Φύγαμε αμέσως για το βουνό. Το τοπίο ήταν **μαγικό!** Τα δέντρα ήταν καταπράσινα, πουλιά κελαηδούσαν μελωδικά, τα πολύχρωμα λουλούδια μοσχοβολούσαν. Ενώ εμείς απολαμβάναμε το τοπίο, ο Φουντούλης καταβρόχθιζε τα κουλούρια που του είχε δώσει η μητέρα του. Όσο ανεβαίναμε πιο ψηλά, τόσο πιο κρύος γινόταν ο αέρας. Τραγουδούσαμε χαρωπά τραγούδια για να περάσει η ώρα. Περπατώντας στο μονοπάτι, από ψηλά, παρατηρήσαμε και θαυμάσαμε ένα ποτάμι με γαλαζοπράσινα νερά, τη Ρούμελη. Λίγο αργότερα, κατά το μεσημέρι, φτάσαμε σε μία παλιά βρύση, η οποία ξεδιψούσε με το γάργαρο νερό της τους κουρασμένους και διψασμένους περαστικούς εδώ και χρόνια. Ανάμεσα σε αυτούς ήμασταν και εμείς. Διψασμένος έβγαλα και εγώ την κούπα μου για να πιώ μια γουλιά. Κουρασμένος από την εξαντλητική πορεία, κάθισα σε ένα βράχο για να πάρω δυνάμεις. Δεν μας έμενε πολύ ακόμα δρόμος...

Οι μέρες περνούσαν...

Τρίτη 6 Ιουλίου 1918

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Συγγνώμη που δεν σου έγραφα τόσες μέρες. Αφού εγκατασταθήκαμε στις καλύβες μας, έπρεπε να κάνουμε πολλές δουλειές. Μερικές από αυτές ήταν το μαγείρεμα, η συντήρηση των καλυβών και η προμήθεια των τροφίμων. Νομίζω πως όλα αυτά μας φέρνουν πιο κοντά και γινόμαστε πιο αγαπημένοι μεταξύ μας.

Σιγά σιγά, γινόμαστε ένα οργανωμένο σύνολο, μία **κοινότητα!**

Γνωριμία με τους ντόπιους...

Πέμπτη 8 Ιουλίου 1918

Ημερολόγιό μου,

Σήμερα, γνωρίσαμε ένα βλαχόπουλο, τον Λάμπρο. Αυτό το μικρό παιδί, που ζει σε καλύβες κοντά στις δικιές μας, βόσκει τα ζώα του παππού του, του γερο-Θανάση.

Τον ρωτούσαμε διάφορα πράγματα και αυτός φαινόταν πως ντρεπόταν να απαντήσει. Γι' αυτό δεν μας έλεγε και πολλά. Πάντως εμένα μου φάνηκε καλό παιδί. Επίσης, είχε μία μεγαλύτερη αδερφή, την Αφρόδω. Ήταν μια γλυκύτατη και ευγενέστατη κοπέλα. Με μεγάλη της χαρά, μας φιλοξένησε στην καλύβα της. Εκεί, την ώρα που έγνεθε, μας μιλούσε για τη ζωή των Βλάχων και στις δυσκολίες στις οποίες πρέπει να ανταπεξέλθουν. Την ρώτησα άμα ήθελε να έρθει μαζί μας πίσω στην πόλη, όταν φύγουμε από τα βουνά και γυρίσουμε σπίτι μας. Εκείνη όμως γέλασε και μου απάντησε πως δεν θα μπορούσε ποτέ να αφήσει την οικογένειά της. Με παραξένευσε η απάντησή της, διότι οι περισσότεροι άνθρωποι θα προτιμούσαν να είχαν μια καλύτερη ζωή από αυτή των Βλάχων. Αφού το καλοσκέφτηκα, όμως, κατά βάθος, κι εγώ πίστευα πως είχε κάποιο δίκιο.

Πρόβλημα στην κοινότητα!

Κυριακή 18 Ιουλίου 1918

Δεν θα πιστέψεις τι έγινε χθες το βράδυ! Έχουμε αγοράσει κάτι κότες εδώ και μια βδομάδα περίπου. Δεν είχε δημιουργηθεί κανένα πρόβλημα μέχρι σήμερα, ώσπου το πρωί καταλάβαμε πως έλειπαν **4 ΚΟΤΕΣ!!!** Νομίζω πως τις πήρε μια αλεπού. Για να σώσουμε και τις υπόλοιπες από τα δόντια της, θέλαμε να πάρουμε κάποια μέτρα. Ευτυχώς, ο γερο-Θανάσης μας έδωσε τον νεότερο από τα τσοπανόσκυλά του, τον Γκέκα. Μαζί του περνάμε υπέροχα, γιατί παίζουμε διάφορα παιχνίδια. Είναι γεμάτος χαρά και ζωντάνια!

Οι ... μικροί δασοφύλακες!

Παρασκευή 23 Ιουλίου 1918

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Σε λίγο, έχω εγώ να κάνω περιπολία στο δάσος. Α! Ξέχασα να σου πω σχετικά με τους παράνομους λοτόμους από το Πουρνάρι. Θα στα πω γρήγορα, διότι πρέπει να φύγω σε μερικά λεπτά. Κάποιες μέρες πριν, που ο γερο-Θανάσης μας είχε επισκεφτεί στις καλύβες μας, εμφανίζεται ένας άντρας ματωμένος. Τρόμαξα και πανικοβλήθηκα! Αηδίασα βλέποντας τα αίματα και την βαθιά πληγή. Ο γερο-Θανάσης τον αναγνώρισε **έντρομος**, λόγω της άσχημης κατάστασής του. Αυτός ήταν ο κύριος Κώστας. Ο Αντρέας και ο Δημητράκης έφεραν επιδέσμους και του πρόσφεραν μαζί με τον γερο-Θανάση τις πρώτες βοήθειες. Ο κ. Κώστας μας είπε για τους δύο Πουρναρίτες που έκοβαν παράνομα τα δέντρα και τραυμάτισαν τον ίδιο. Αυτός είναι και ο λόγος που κάνουμε περιπολίες στο δάσος, για να το προστατέψουμε από αυτούς. Σήμερα είναι η σειρά μου και έχω πολύ άγχος, γιατί φοβάμαι μήπως κάνω κάποιο λάθος.

Η εξαφάνισή μου!

Δευτέρα 2 Αυγούστου 1918

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο μου έλειψες. Ξέρεις τι έπαθα; ΧΑΘΗΚΑ 😊!!!
Θα σου τα πω από την αρχή. Αποφασίσαμε με τα παιδιά να πάμε στον μύλο να αλέσουμε το σιτάρι μας. Εκεί, συναντήσαμε τον μεθυσμένο μυλωνά. Αφήσαμε τα σακιά στη γυναίκα του και της είπαμε πως θα πενούσαμε να τα πάρουμε το απόγευμα. Αφού φάγαμε, είδα ένα ψηλό έλατο και ήθελα να δω τη θέα από εκεί πάνω. Σίγουρα θα ήταν μαγική! Για αυτό πρότεινα στα παιδιά να ανέβουμε ως εκεί και αυτοί συμφώνησαν. Τελικά είχα δίκιο. Όλα από εκεί πάνω φαίνονταν τέλεια. Είδαμε το Χλωρό, τις καλύβες μας, τις πλαγιές και τα φαράγγια. Ένιωθα γαλήνη και ηρεμία. Δεν ήθελα να φύγω από εκεί. Ύστερα από λίγο, ήθελα να πάω να κόψω ένα ραβδί από ένα δέντρο και απομακρύνθηκα από τα παιδιά. Καθώς αγνάντευα την θέα, μου ήρθε μια επιθυμία να ανέβω κάπου ψηλά και να δω την δύση. Έτσι κατευθύνθηκα προς ένα γιγάντιο βράχο. Όμως, μια στιγμή συνειδητοποίησα πως το μονοπάτι είχε χαθεί. Οπότε συνέχισα από τον κατήφορο για να φτάσω στο κάτω μέρος του βράχου. Εκείνη τη στιγμή αγχώθηκα, διότι κατάλαβα πως νύχτωνε και πως είχα χαθεί. Για αυτό, άρχισα να φωνάζω τα

παιδιά, μα χωρίς αποτέλεσμα. Σκέφτηκα πως τα παιδιά θα είχαν απομακρυνθεί και θα με αναζητούσανε. Βρήκα ένα σημείο για να κοιμηθώ. Θα συνέχιζα την επόμενη μέρα. Πάντως, ήμουν φοβισμένος και ολομόναχος. Έβλεπα τις νυχτερίδες να πετάνε και η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρελή. Μια φωνή μέσα μου μού έλεγε πως δεν έπρεπε να αφήσω τα παιδιά. Σκεφτόμουνα την οικογένειά μου και ότι υπήρχε περίπτωση να μη τους ξαναδώ. Αρχισα να κλαίω. Δεν είχα ξαναανιώσει τόσο άσχημα στη ζωή μου....

Είχα έναν ταραγμένο ύπνο. Κάθε φορά που ξυπνούσα ένιωθα πως τα δέντρα ήταν μαύροι άνθρωποι που ήθελαν να με πάρουν. Ευτυχώς ξημέρωσε! Ήταν μια τραγική νύχτα. Όπως περπατούσα μες στο δάσος, βρήκα τα παιδιά. Η ευτυχία που ένιωσα τότε δεν περιγράφεται!!! Από όλη αυτή την ιστορία κατάλαβα πως δεν πρέπει να αποχωρίζομαι **ΠΟΤΕ** τους φίλους μου.

Το ταξίδι μας φτάνει στο τέλος...

Κυριακή 29 Αυγούστου 1918

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Σήμερα φεύγουμε. Ετοιμάζουμε τα πράγματά μας. Νιώθω χαρά και ανυπομονησία που θα δω ξανά την οικογένειά μου. Πρόσφατα, ήμασταν καλεσμένοι στο γάμο της Αφρόδως. Ήταν ένας παραδοσιακός βλάχικος γάμος και περάσαμε υπέροχα. Νιώθω συγκίνηση που πέρασα τις διακοπές μου σε αυτό τον μαγευτικό τόπο αλλά ταυτόχρονα θλίψη και στεναχώρια, επειδή θα φύγω. Θα μου μείνουν αξέχαστες αυτές οι διακοπές και ελπίζω κάποτε να ξαναέρθω!

Μαθητές: Δημόπουλος Νέστορας & Στάθης Δημητρακόπουλος

Τμήμα: Α2

Καθηγήτρια Φιλολογίας: κ. Παναγιωτακοπούλου Ειρήνη

Σχολικό έτος: 2016-2017